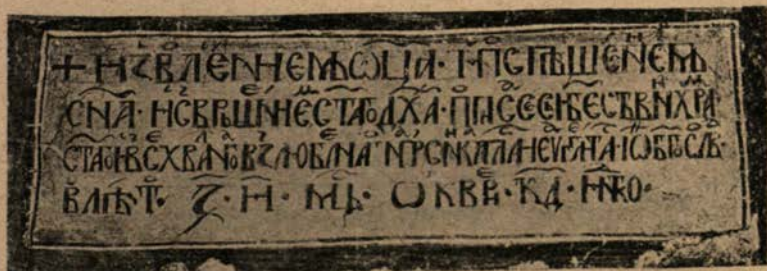

Стоимъ въ полумрака и мислено се пренасяме въ тъмната епоха на робството. Недѣленъ день. Населението отъ околнитѣ села е напълнило малката църква и възнася топли молитви къмъ Всевишния да го утеши и да му даде сили да изтрае въ непрекъснатитѣ страдания. Изведнажъ царскитѣ врати се отварятъ, излиза свещеникътъ, разтваря трикрилъ дъсченъ поменикъ и чете :

Помени, Господи, Бориса цара
 Симеона цара
 Петра цара
 Романа
 Самвила цара
 Радомира цара. Асеня цара
 Клоода цара
 Александра цара . . .

Народътъ слуша и тръпне. Предъ него се ниже дългата редица образи на българското величие, слава и сила, въ душитѣ се прояснява, сълзи пълнятъ очитѣ на всички. „България ще възкръсне!“ — „Аминъ!“ — подематъ сподавени гласове, и множеството се пръска вдъхновено за борби, които докараха освобождението ни отъ турцитѣ, а днесъ — нашето национално обединение.

Тоя поменикъ е пренесенъ въ Народния музей въ София още преди 50 години. Състои се отъ три дъски.

Погановскиятъ манастиръ. — Надписътъ отъ 1500 години.